

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO-NERETVANSKI KANTON
KANTONALNI SUD MOSTAR
Broj: 58 0 P 211908 21 Rsž
Mostar, 08.11.2023. godine

Kantonalni sud Mostar, u vijeću koje čine sudije: Azra Šunje, kao predsjednica vijeća, Elis Sultanić i Majna Lovrić kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. G.B., 2. N.F., 3. D.G.1, 4. P.G., 5. D.G.2 , 6. D.J., 7. J.M., 8. N.N., 9. A.Z., svi zastupani po punomoćniku Sadudinu Zaklanu, advokatu iz Mostara, protiv tuženih: 1. HNK Mostar, zastupan po Kantonalnom javnom pravobranilaštvu Mostar i 2. Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, Dubrovačka b.b. Mostar, zastupan po punomoćnici A.D., zaposlenici drugotuženog, radi isplate, v.sp. 178.031,13 KM, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog suda u Mostaru broj: 58 0 P 211908 19 Rs od 19.7.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 08.11.2023. godine donio je ovu:

P R E S U D U

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda u cjelosti potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odbijen je tužbeni zahtjev kojim su tužitelji tražili da se tuženi solidarno obavežu da im isplate na ime otpremnine novčane iznose bliže određene u izreci presude, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2018. godine do isplate. Tužitelji su obavezani da naknade troškove postupka prvotuženom, HNK Mostar u iznosu od 3.744,00 KM.

Blagovremeno izjavljenom žalbom presudu pobijaju tužitelji iz svih razloga propisanih odredbama člana 208. ZPP-a. U žalbi ističu posebno da je Vlada F BiH dala saglasnost na Program zbrinjavanja zaposlenika hotela „ERO“, radi čega je ovaj Program postao bitan element ugovora o kupoprodaji nekretnine u kojoj posluje Hotel „ERO“ i sastavni dio tog ugovora, da prestanak radnog statusa tužitelja zbog stečaja Hotela „ERO“ prije prodaje nekretnine ne može da utiče na njihova prava iz Programa i da je drugotuženi svojim postupcima prouzrokovao štetu tužiteljima. Oспорava i odluku o troškovima postupka kao previsoku. Predlažu da se žalba uvaži, osporena presuda preinači na način da se u cjelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, odnosno da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje, uz naknadu troškova postupka i sastava žalbe.

Oba tužena su izjavili odgovore na žalbu, sa prijedlogom da se žalba odbije.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbi čl. 221. Zakona o parničnom postupku-ZPP, ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz sljedećih razloga:

Predmet tužbenog zahtjeva je isplata potraživanja na ime otpremnine u iznosima utvrđenim u izreci prvostepene presude, za koje tužitelji tvrde da im pripadaju na temelju Programa zbrinjavanja zaposlenika Hotela „ERO“, a koji su utvrđeni u tabeli na stranici 3. Programa.

Iz činjeničnog utvrđenja prvostepenog suda proizlazi:

- da su tužitelji bili zaposlenici Hotela „Ero“ d.o.o. Mostar, koji je obavljao poslovnu djelatnost u zgradi koja je bila vlasništvo drugotuzenog - Federalnog zavoda za PIO/MIO Mostar – dalje: FZ PIO;
- da je Nezavisni sindikat zaposlenika Hotela „ERO“ dana 11.9.2013. godine sačinio Program zbrinjavanja zaposlenika Hotela, prema kojem su Programu tužitelji, na temelju vlastitih izjava svrstani u grupu II B) jer su željeli nastaviti radni odnos kod novog poslodavca-kupca zgrade u vlasništvu drugotuzenog, zadržavajući za sebe pravo da i nakon 36 mjeseci od sklapanja ugovora o radu s novim poslodavcem, otkazu ugovor o radu i zatraže isplatu otpremnine te da imaju pravo na isplatu otpremnine i ako im ugovor o radu bude otkazan od strane novog poslodavca iz bilo kojeg Zakonom predviđenog razloga;
- da je Vlada F BiH dala saglasnost na Program zbrinjavanja zaključkom od 18.09.2013. godine i da je pod tačkom 2. zaključka navedeno da Program zbrinjavanja predstavlja neophodan kriterij prilikom prodaje objekta Hotel „ERO“;
- da je nad Hotelom „Ero“ d.o.o. Mostar otvoren stečajni postupak sa danom 26.02.2018. godine (rješenje o otvaranju stečajnog postupka objavljeno u „Službenim novinama F BiH“ broj 19/2018 od 14.03.2018. godine) i da je svim tužiteljima prestao radni odnos otvaranjem stečajnog postupka, dok je N.N. radni odnos prestao prije otvaranja stečajnog postupka;
- da niko od tužitelja, osim tužiteljice N.N., nije prijavio potraživanje na ime otpremnine u stečajnu masu i da je na ispitnom ročištu od 04.05.2018. godine svim zaposlenicima, pa tako i tužiteljici N. N., odbijena prijava u dijelu koji se odnosi na otpremninu;
- da je kod Notara Jurice Musa zaključen Ugovor o kupoprodaji nekretnina broj: OPU-IP.824/2018 godine od 16.10.2018. godine između drugotuzenog kao prodavca i prvotuzenog kao kupca, čiji je predmet bila nekretnina u vlasništvu drugotuzenog u kojoj je Hotel „ERO“ obavljao poslovnu djelatnost na temelju Ugovora o međusobnim pravima i obavezama od 1999. godine te da je članom 4. točka 4.5. utvrđeno je da su ugovaratelji saglasni da kupac (prvotuzeni) nema

nikakvih obaveza prema Hotelu „Ero“ d.o.o. Mostar ni prema zaposlenicima Hotela;

Na temelju ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev tužitelja, nalazeći da kupac (prvotuženi) nije učestvovao u donošenju Programa zbrinjavanja niti je na isti dao saglasnost niti je morao znati za Program zbrinjavanja i da je spornu nekretninu kupio bez ikakvih obaveza prema Hotelu „Ero“ Mostar i njegovim zaposlenicima. U vrijeme zaključenja ugovora o kupoprodaji spornih nekretnina tužitelji nisu bili zaposlenici Hotela „ERO“ (radni odnos im je prestao otvaranjem stečajnog postupka nad Hotelom) radi čega drugotuženi nije imao obavezu da tužiteljima isplati otpremninu, jer se Program zbrinjavanja odnosi na zaposlenike Hotela koji nastave rad kod novog poslodavca - kupca poslovne zgrade te je Program zbrinjavanja prestao da važi danom otvaranja stečajnog postupka, a istim nije predviđeno rješenje za slučaj da Hotel otkáže ugovore o radu zaposlenicima ili ukoliko im po zakonu prestane radni odnos. Tužiteljima je prestao radni odnos otvaranjem stečajnog postupka nad poslodavcem, te do prestanka ugovora o radu tužiteljima nije došlo usljed prodaje nekretnine u kojoj posluje Hotel Ero Mostar. Zbog navedenog, sud ne nalazi obavezu drugotuženog da ispoštuje Program zbrinjavanja zaposlenika iz 09. mjeseca 2013. godine jer isti nije mogao uticati na radnopravni status tužitelja i nastala situacija se ne odnosi na njega.

Žalbom tužitelja se i ne osporavaju razlozi za odbijanje tužbenog zahtjeva u odnosu na prvotuženog, HNK Mostar, ali se ističe da je drugotuženi svojim postupcima prouzrokovao štetu tužiteljima.

Ovaj sud je na temelju pismenih dokaza koji su provedeni u prvostepenom postupku utvrdio i slijedeće činjenice, koje su među strankama i nesporne:

- da je između FZ PIO i Agencije za privatizaciju F BiH dana 26.09.2013. godine potpisan ugovor o provođenju postupka prodaje nekretnina u vlasništvu FZ PIO, između ostalih i Hotela „Ero“ d.o.o. Mostar, čija je vrijednost procijenjena na 24.413.229,70 KM. Uslov prodaje bio je prihvatanje „Programa zbrinjavanja zaposlenika“ , koji je donio Nezavisni sindikat Hotela „Ero“ 11.09.2013. godine;
- da je Agencija za privatizaciju F BiH raspisala Javni poziv za učešće na aukcijskoj prodaji 30.10.2013. godine, na koji se niko nije prijavio, kao ni na ponovni poziv od 10.03.2014. godine. U oba poziva kao uslov prodaje naznačeno je prihvatanje Programa zbrinjavanja zaposlenika Hotela „Ero“;
- da je Ured Vlade HNK sačinio Poziv od 19.11.2015. godine radi prikupljanja ponuda za nabavku poslovnog prostora u Mostaru na koji Poziv se drugotuženi prijavio i dana 18.12.2015. godine dostavio svoju ponudu, čiji predmet je bila zgrada u kojoj posluje Hotel „ERO“;
- da je drugotuženi od Vlade F BiH tražio saglasnost za provođenje postupka prodaje sporne nekretnine po cijeni od 1.100,00 KM/m², sa rokom isplate u 4

kvartala i da je Vlada F BiH odlukom od 28.7.2017. godine dala svoju saglasnost za prodaju po naznačenoj cijeni i roku plaćanja, nakon čega je zaključen ugovor o kupoprodaji nekretnine između tuženih kojim su stranke isključile bilo kakvu obavezu prema bivšim zaposlenicima Hotela „Ero“ d.o.o. Mostar, odnosno tužiteljima.

Iz izvedenih dokaza proizilazi nadalje da je FZ za PIO u svom aktu broj: FZ1/3-1209/13 od 07.10.2013. godine naveo da je poseban uvjet za prodaju hotela „ERO“ socijalno zbrinjavanje radnika hotela i sačinjavanje posebnog programa zbrinjavanja uz obavezu pribavljanja saglasnosti Vlade F BiH, zatim, da je Program zbrinjavanja sačinjen od strane Nezavisnog sindikata radnika hotela pribavljen i da je na isti saglasnost dala Vlada F BiH zaključkom broj: 1030/2013 od 18.9.2013. godine.

Na temelju ovog akta te dokumenata navedenih na prvoj stranici istog, među kojima i Zaključka Upravnog odbora FZ za PIO o zaduženju direktora FZ za PIO da zatraži Program zbrinjavanja radnika hotela „ERO“ broj: UOFZ-230/13 od 28.6.2013. godine, slijedi zaključak da je FZ za PIO prihvatio u cjelosti Program zbrinjavanja kao poseban uslov za prodaju zgrade u kojoj Hotel posluje.

Kod svega navedenog, ovaj sud cijeni da se na utvrđeno činjenično stanje može primijeniti odredba čana 153. Zakona o obligacionim odnosima, kojom je propisano da obećanje učinjeno drugom da će treći nešto učiniti ili propustiti, trećeg ne obavezuje, a obećavalac odgovara za štetu koju bi drugi pretrpio zbog toga što treći neće da se obaveže ili da izvrši ili propusti određenu radnju. Obećavalac neće odgovarati ako je drugom obećao da će se samo zauzeti kod trećeg da se ovaj obaveže da nešto učini ili propusti, a u tome nije uspio i pored sveg potrebnog zalaganja.

FZ za PIO je postupio samo kao obećavalac i u tom smislu je tako i postupao, a što potvrđuju i javni pozivi raspisani od strane Agencije za privatizaciju F BiH od 30.10.2013. godine i 10.03.2014. godine, na koje se nije javio niko od zainteresiranih subjekata, što upućuje na zaključak da se zauzimao i nastojao da kupac izvrši obavezu u smislu preuzimanja radnika. Međutim, po ocjeni ovog suda, FZ za PIO nije se izričito obavezao da neće prodati zgradu bez uključenog Programa zbrinjavanja zaposlenika, ovdje tužitelja niti ovaj Program predviđa takvu njegovu obavezu. Osim toga, Program zbrinjavanja se odnosio na zaposlenike Hotela „ERO“ i vezivao se za rješavanje njihovog radnog statusa u vrijeme sklapanja ugovora o kupoprodaji, a u vrijeme zaključenja ugovora, tužiteljima je radni odnos prestao usljed otvaranja stečajnog postupka nad Hotelom „ERO“. Prema programu zbrinjavanja, stranica 3, za isplatu otpremnine tužiteljima, solidarno odgovaraju Hotel „ERO“ i novi poslodavac, odnosno kupac nekretnine. Obzirom da je tužiteljima prestao radni odnos kod Hotela „Ero“ radi otvaranja stečajnog postupka, neizvjesno je da li bi bilo uvjeta za nastavak njihovog rada kod novog poslodavca, te da li bi novi poslodavac i kada otkazao radni odnos preuzetim zaposlenicima ili da li bi oni to učinili, a što je, prema Programu zbrinjavanja bio uvjet za isplatu otpremnine čiju isplatu tužitelji traže u ovom postupku.

Valja na kraju istaći da se obećanje radnje trećeg lica razlikuje se od jemstva, gdje se jemac ugovorom obavezuje da će ispuniti punovažnu i dospjelu obavezu dužnika, ako

on to ne učini, a u konkretnom slučaju, tuženi nisu zaključili sa tužiteljima ugovor o jemstvu.

U vezi sa izloženim, pravilno je prvostepeni sud postupio kad je odbio tužbeni zahtjev, jer prvotuženi zbog sadržaja odredbe člana 4. tačka 4.5. Ugovora o kupoprodaji nema obavezu isplate otpremnine prema tužiteljima, a drugotuženi se nije izričito obavezao da neće prodati nekretninu bez uključenog Programa zbrinjavanja koji se odnosio na zaposlenike Hotela „ERO“, a koji status tužitelji nisu imali u vrijeme zaključenja Ugovora o kupoprodaji te iz razloga što je neizvjesno da li bi bilo uvjeta za nastavak njihovog rada kod novog poslodavca, te da li bi novi poslodavac i kada otkazao radni odnos preuzetim zaposlenicima ili da li bi oni to učinili, a što je, prema Programu zbrinjavanja bio uvjet za isplatu otpremnine čiju isplatu tužitelji traže u ovom postupku.

Pravilna je i odluka o troškovima postupka, a u vezi troškova zakonskog zastupnika prvotuženog za zastupanje na pripremnom ročištu, valja istaći da je ovo ročište odloženo na prijedlog zakonskog zastupnika prvotuženog, zbog obimnosti dokazne građe dostavljene na tom ročištu, kojem je prijedlogu prvostepeni sud udovoljio, a ne radi se o slučaju propisanom odredbom člana 13. stav 6. tačka a) Tarife o nagradama i naknadi za rad advokata u F BiH. Ročište je održano, na istom su tužitelji uredili tužbu, izložili njezin sadržaj, tuženi su se izjašnjavali na navode tužbe, stranke su raspravljale o prijedlozima dokaza, osporavali te dokaze, predlagali svoje dokaze i tek na kraju ročišta prvotuženi je predložio da se isto odloži zbog obimnosti dokaza predloženih od strane tužitelja te kako bi mu se omogućilo da se izjasni na nove dokaze. Radi svega navedenog, pravilno je prvostepeni sud prvotuženom dosudio troškove prisustva njegovog zakonskog zastupnika na ovom ročištu u iznosu od 936,00 KM, prema odredbama člana 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o advokaturi u F BiH.

Kod svega navedenog, žalbu je valjalo odbiti kao neosnovanu, primjenom odredbi člana 226. ZPP-a.

Predsjednica vijeća
Azra Šunje